

HET HAAKJE WAARAAN ALLES HANGT

Bij het Paasfeest

De opstanding van Christus is het haakje waaraan de jas van het christendom hangt. Zonder die haak zouden kerk en geloof als een vod op de grond liggen. Nee, sterker: ze waren er niet eens geweest. Als op een zeker moment niet het verhaal was gegaan dat God de Gekruisigde had opgediept uit de dood en aan het licht had gebracht als de Levende, hadden wij nooit van Jezus gehoord.

Ga maar na: hoe waren de discipelen eraan toe nadat Jezus was gestorven? Beroerd. Jezus zelf had dan wel aan het kruis geroepen: 'Het is volbracht.' Maar zijn leerlingen dachten: 'Het is *mislukt*.' De beweging die Jezus had ontketend was op dood spoor gekomen. De leerlingen waren verslagen. De toekomst leek potdicht.

Maar onverwacht ging er een deur naar een ongedachte toekomst open. En: die deur werd niet van binnenuit opengedaan, maar van buitenaf. De toekomst brak zich baan vanaf een overzijde. God bracht aan het licht wat nog niemand echt had gezien: Jezus was zijn meest trouwe kind, zijn beeld en gelijkenis. Vanaf nu kon er niet meer over God gesproken worden zonder Jezus ter sprake te brengen.

Er wordt weleens gezegd dat de mensen hun geloof zelf verzinnen. Maar daar geloof ik nu weer niets van. Natuurlijk, mensen brengen hun eigen beelden en verbeelding mee in hun geloof. Maar dat wil nog niet zeggen dat wij de prikkel tot die beelden zelf oproepen. De discipelen hadden de opstanding nooit kunnen bedenken. Zij zaten geestelijk aan de grond. Maar over hun duisternis ging een nieuw licht op.

Ons leven kan soms ook op slot zitten. We zitten vast aan verdriet, aan zorgen, aan verslaving. Maar vanuit Gods toekomst komt Christus ons leven binnen en zegt: 'Ik wens jullie vrede', en hij wenkt ons zijn toekomst in. Plots is een gesloten slot open gesprongen. Nu mogen wij ook zelf leren opstaan uit wat ons gevangen houdt.

Licht uit licht

De liefde bidt voor wie
niet weten wat zij doen;
gekruisigd blijft zij stil

voor wie de hamer heft.

En na de sabbath keert
zij tot de treurenden,
verrezen uit het graf
wandelt zij in de hof.

Onherkend zit zij aan,
met hen, met u, met mij
te Emmaüs, tot het brood
door Hem gebroken wordt.

(Ida Gerhardt)